

PHẦN 8

Trường mặc vào người chiếc áo khoác thật dày. Thời tiết hôm nay thật giá buốt. Trường trầm ngâm, đôi mắt hướng về phía lò sưởi đang rực đỏ.

Trường ngồi nơi chiếc bàn trong phòng ngủ, anh bật quẹt mỗi điều thuốc và hít hơi sâu vào buồng phổi một cách lặng lẽ. Anh hút liên tục, hết điều này đến điều khác. Nỗi niềm thương nhớ dâng tràn trong lòng anh. Không biết giờ này Trân đang làm gì. Cô có khỏe, có giận anh không? Anh biết mình có lỗi rất nhiều với Trân.

Có lẽ Trân giận anh ngút ngàn. Vì sự ra đi không một lời từ giã của anh. Trân ơi! Hãy hiểu cho anh. Anh vẫn mãi yêu em. Anh khổ tâm vô cùng khi không thể nói ra những nỗi lo trong lòng anh, Trân ạ.

Ánh mắt Trường buồn vời vợi, anh nhìn vào bóng tối đêm dài, lòng buồn tê buốt.

Trân ơi! Một ngày nào đó, anh về lại quê hương, rất mong tất cả đều tốt đẹp. Dù ở bất cứ phương trời nào, anh vẫn nhớ đến em và mãi mãi yêu em thôi.

Dụi tắt mẫu thuốc vào cái gạt tàn, Trường đứng lên, anh bước xuống thang lầu thật nhanh. Hôm nay, Trường dự định lo một số công việc cho ông Trình, không thể chờ đợi lâu hơn nữa.

Vừa đến bậc thang cuối cùng, tiếng ho húng hắng của ông Trình vang vọng tai Phi Trường.

Tiến về phía phòng của cha, Trường đẩy nhẹ cửa phòng bước vào. Anh cất nhẹ tiếng hỏi:

- Ba thức rồi à? Hôm nay ba khỏe chứ ba?..

Ông Trình đưa mắt nhìn con, khẽ đáp lời:

- Tối qua ba ngủ được, nên trong người ba khỏe, con ạ.

Rồi ông nắm tay con, nói tiếp:

- Con định đi công việc cho ba đấy à? Con cố giúp ba nghe, Phi Trường. Ba tin vào con đấy.

Nhìn cha, Trường thương ông vô hạn. Anh nắm tay ông, cất tiếng:

- Ba yên tâm. Con sẽ cố gắng. Ba đừng buồn lo nhiều quá rồi bệnh không thuyên giảm ba ạ. Mẹ và chúng con không muốn nhìn thấy ba như thế này mãi đâu. Con thật có lỗi khi không giúp gì cho ba.

Ông Trình vuốt tóc con:

- Con thật khờ quá. Việc ba làm, con không phải bận lòng. Chẳng lỗi phải gì cả. Con đừng nói thế, Phi Trường.

- Nhìn ban bệnh hoạn lâu nay, con không yên lòng chút nào. Con hiểu, ba lúc nào cũng đem hết sức lực của mình để lo cho các con. Không hề nghĩ đến bất cứ điều gì hay tai hại nào xảy ra với ba, chỉ vì ba muốn chúng con được sống sung sướng, hạnh phúc. Chúng con cũng có một phần lỗi với ba.

Ba hiểu vì thương lo cho ba nên con nói thế, chẳng đứa nào có lỗi với ba hết. Chỉ vì ba tin người thôi, con ạ. Con là con trai, nhưng rất giống tính mẹ của con.

Trường nhẹ cười hỏi:

- Ba nói con giống mẹ, nhưng giống mẹ về điều gì vậy ba?

Ông Trình nhìn con, hỏi lại:

- Con sang đây giúp ba tìm lại những gì đã mất và sau đó có ý muốn đưa ba trở về Việt Nam với con phải không? Ý mẹ con cũng khuyên ba như thế.

Trường nhìn cha, khẽ gật đầu:

- Vâng! Con nghĩ, sống ở quê hương mình, sum họp gia đình là được rồi, ba ạ. Ba thấy đó, đến cuối cuộc đời, ba cũng không có hưởng thụ được một ngày thanh thoi nào đâu? Nhắm mắt xuôi tay, tất cả cũng không nắm giữ được một cái gì. Như thế, mình đâu cần quá thừa thãi. Tất cả những gì ba còn lại, như thế cũng quá đầy đủ cho chúng con rồi.

Ông Trình cười:

- Năm dưỡng bệnh bao ngày, ba mới có thời gian suy nghĩ lại và ba thấy những gì con và mẹ con nói cũng có lý. Có lẽ ba sẽ thay đổi mọi ý nghĩ trong ba. Ba sẽ cố gắng.

- Nếu được như mong muốn của con, ba gần bên con thì còn sung sướng nào hơn đối với con nữa.

Bà Trình từ ngoài bước vào, trên tay bưng một chiếc khay bằng inox. Bát cháo còn bốc khói thơm lừng. Đặt chiếc khay xuống bàn, bà khẽ lên tiếng nói với ông Trình:

- Anh ăn cháo đi. Suốt tối qua anh không ăn gì, em chỉ sợ anh đói bụng.

Trường nhìn mẹ, lên tiếng:

- Thưa mẹ.

Vừa múc cháo ra chén cho chồng bà vừa nói với con trai:

- Con vào thăm ba đó hả? Mẹ cứ ngỡ con chưa thức. Trời hôm nay tuyết rơi nhiều quá, không thể nào ra đường giờ này được đâu con. Mẹ có dành phần ăn cho con, để mẹ mang lên phòng cho con ăn cùng ba con cho vui.

- Con chưa đói đâu mẹ. Một chút con sẽ ăn vậy.

Ông Trình nhìn vợ, nở nụ cười tươi:

- Em chăm sóc, lo lắng cho anh chu đáo thế vậy. Anh tin là mình sẽ nhanh chóng hết bệnh.

Đặt chén cháo gần bên ông, bà trách nhẹ:

- Khó mà nói cho anh nghe theo em. Từ đây về sau, không bao giờ anh được bỏ cơm nữa đấy.

Rồi quay qua nhìn Trường, bà nói tiếp:

- Ba con bệnh, một phần cũng do ăn uống bất thường. Không bao giờ ba con chịu nghe theo lời khuyên của mẹ.

Ông Trình cười khi, nhìn vợ:

- Anh hứa mà. Từ nay về sau anh không bỏ cơm nữa đâu, cả những con thịnh nộ la hét cùng với em.

- Làm sao tin anh được đây?

Đây là lần thứ mấy anh hứa với em rồi vậy?

Ông hướng mắt về phía con trai như tìm đồng minh:

- Em không phải lo cho anh quên lời hứa. Có con trai anh làm chứng cho anh.

Trường nhận ra ông Trình có thay đổi. Ông có vẻ cởi mở, vui vẻ hơn mọi ngày.

Trường lên tiếng để ông vui lòng và mẹ anh an tâm:

- Mẹ à! Mẹ không nên lo nữa. Ba nói thế thì con đây làm chứng. Mẹ bằng lòng rồi chứ?

Bà nhẹ gật đầu nhìn chồng:

- Ừ! Mẹ cũng chờ xem ba con nói có đúng như lời hứa với mẹ không. Ông luôn la hét với mẹ.

- Mẹ cũng nên dùng bữa với ba con cho vui. Con đi đây.

Bà nhìn con trai, nói:

- Con có đi thì cũng phải xuống phòng ăn uống đi con. Một chút bớt lạnh rồi hãy đi ra ngoài, Phi Quỳnh cũng ở lại bệnh viện, không về nhà được đâu.

Trường khẽ cười, nói:

- Vâng! Con cảm ơn mẹ.

Trường bước đi về phía cửa cùng với đôi mắt của ông bà Trình nhìn theo con, mà lòng dạ dâng lên niềm yêu thương ngút ngàn.

Bao nhiêu biến chuyển đột ngột trong tình cảm của Hoàn Khải. Anh vừa chua xót, lẫn ngượng ngùng khi đứng trước Phi Quỳnh và bác sĩ Lê Phúc. Anh cố tập trung tư tưởng vì phải nghe lời chỉ dẫn của hai vị bác sĩ này.

Cuộc hôn nhân bất ngờ của Minh Thi và Mạnh Tùng đã làm đầu óc Khải hựt hẫng quay cuồng, day dứt không quên. Và bây giờ anh càng thấy khó chịu hơn khi đang phải nghe những lời chỉ dẫn có vẻ như trách móc của bác sĩ Quỳnh, một cô gái còn quá trẻ và nhỏ hơn anh năm sáu tuổi.

Dù muốn hay không, Khải cũng phải cam chịu để học hỏi, tiếp thu những lời nói của bác sĩ Phi Quỳnh.

Hoàn Khải phải im lặng vâng theo lời nói nghiêm nghị, sắc lạnh của cô gái trẻ này thì thật là một sự quá đáng đối với anh đây.

Giọng nói của cô vang lên sang sảng trong phòng bệnh im lặng như tờ. Mọi người đều tuân phục, những lời chỉ bảo của cô. Cả bác sĩ Lê Phước cũng im lặng nghe theo ý kiến của Quỳnh.

Mà cũng đúng, bởi vì trong khi làm việc, mọi nhận xét của cô đều đúng đắn. Tuy nhiên, đối với Khải lúc này, những lời nói đó như những lời chỉ trích, chế nhạo một bác sĩ như anh. Những lời nói của cô có vẻ nghiêm khắc đối với anh.

Rồi việc khám bệnh cũng chấm dứt, bác sĩ Phi Quỳnh nói nhỏ với Lê Phước điều gì đó, rồi cô nhìn sang Khải, dặn dò thêm một vài phương pháp điều trị, cần xúc tiến ngay cho anh rõ. Cô nói:

- Anh cần cố thêm trong nhiệm vụ của mình, nếu anh còn muốn làm việc lâu dài nơi đây với chúng tôi.

Khải cảm thấy bức mình và khó chịu vô cùng. Anh muốn nói toạc ra rằng, giờ phút này anh không còn cần gì nữa cả.

Anh sẽ rời bỏ nơi đây để về quê nhà, xin phục vụ ở một bệnh viện nào khác để yên phận. Rồi anh sẽ quên hết Phi Quỳnh, Lê Phước và cả cái bệnh viện không mấy cảm tình này đối với anh.

Tuy nhiên, anh không rõ, không hiểu có một sức mạnh vô hình nào giữ anh lại, không cho anh thoát ra những điều anh đang nghĩ.

Khải nói giọng thật âm, chỉ đủ để cho hai người nghe:

- Thưa bác sĩ. Tôi đang có chuyện buồn riêng, nên đến đây trễ không như quy định. Tôi thấy cần phải có thời gian để tôi dần quen với công việc nơi đây. Tôi nhận việc ở phòng máy đúng năm phút thì bác sĩ cũng vừa đến đó thôi.

Nói xong, Khải ngẩng mặt lên, bất ngờ anh bắt gặp đôi mắt Phi Quỳnh đang nhìn anh trân trối. Dường như ánh mắt của cô cũng đượm vô tư lự và thông cảm với trường hợp của Khải.

Phi Quỳnh vội nói:

- Vâng. Tôi xin lỗi anh. Thói quen của tôi là nhắc nhở ngay những gì bê bối xảy ra trong phòng bệnh. Tôi muốn chấm dứt ngay tình trạng bê bối, sơ sót đó.

Lê Phước tiếp lời Quỳnh:

- Tôi cũng xin nói điều này. Tôi sẽ trọng thưởng cho những nhân viên làm việc tận tụy, chu đáo, nhiệt tình và tôi cũng nghiêm phạt những nhân viên bê trễ, bất cần và vô kỷ luật.

Nói xong anh mỉm cười với Khải và Quỳnh, rồi bước nhanh ra khỏi phòng, Phi Quỳnh vội bước đến bên Khải, nói:

- Anh Khải! Chúng ta vào phòng trực đi. Tôi có chuyện cần nói với anh.

Khải biết đây không phải là một chỉ thị của một bác sĩ, mà trong câu nói, Phi Quỳnh hàm ý một chuyện riêng tư nào đó.

Khải lặng lẽ bước vào phòng trực, anh nhìn quanh, thấy mọi nơi đều sạch sẽ, làm Khải thâm khâm phục, bảo sao Phi Quỳnh và bác sĩ Lê Phúc không nghiêm ngặt như thế với mọi người.

Giữa phòng là một chiếc bàn mặt gỗ, có bốn chiếc ghế. Quỳnh khẽ lên tiếng:

- Anh Khải ngồi đi. Mời...

Phi Quỳnh đang ngập ngừng thì Khải đã nói tiếp, giọng nửa đùa, nửa thật:

- Mệnh lệnh của bác sĩ đấy. Bác sĩ Phi Quỳnh biết rồi chứ?

Quỳnh mỉm cười đáp:

- Vâng! Thật ra, khi này tôi phải nói với anh như thế là vì tôi cũng là người chịu trách nhiệm chung với bác sĩ Lê Phúc ở bệnh viện này. Hôm nay anh đến hơi muộn đấy bác sĩ Khải ạ. Anh đừng buồn lời tôi nói khi này.

Khải nhìn cô khẽ nở nụ cười thông cảm:

- Phi Quỳnh! Bác sĩ vừa làm cho tôi xúc động, thật đấy. Tôi không ngờ là cô đến đây sớm như vậy. Trước cả giờ trực của tôi, nên mới có chuyện này xảy ra.

- Nhưng anh cũng biết trước là anh sẽ đến sớm. Em đã nhắc nhở anh thế mà anh vẫn đến trễ.

Phi Quỳnh chột im lặng với ánh mắt suy tư sâu lắng. Khải chăm chú nhìn Quỳnh. Từ mấy tháng nay, Khải như đã dần quên đi người con gái anh yêu.

Khải không ngờ con tim anh lại xao động trước ánh mắt của Quỳnh nhanh chóng như thế. Dù chưa một lần anh biểu lộ tình cảm đã dành cho cô, người con gái gia đình quyền quý, sang trọng ở xứ người.

Ba Phi Quỳnh có tài sản cơ nghiệp không nhỏ. Quỳnh lại có nhan sắc, nét đẹp dịu dàng, dễ thu hút người đối diện.

Đối với Quỳnh, anh và cô thường có những ca trực đêm chung. Thế nhưng, anh chưa có giây phút nào tiếp xúc và biểu lộ tình cảm của mình đối với Quỳnh. Anh biết trong lòng anh đang dậy sóng, mà không dám thổ lộ tình yêu một cách nồng nàn hay hứa hẹn được gì với Quỳnh. Anh chỉ thỉnh thoảng với tình yêu đơn phương. Anh rất sợ đau khổ như tình đầu dang dở với Minh Thi.

Dường như sự gần gũi với Phi Quỳnh về nghề nghiệp đã làm nảy sinh trong lòng anh mối thân tình kỳ lạ, mỗi khi Quỳnh mang đến cho anh một tách trà hay tờ báo.

Khả thật sự không ngờ trong lòng anh có chiều hướng thay đổi. Anh được Quỳnh lo lắng từng chút một, dù cả hai không nói ra, nhưng trong ánh mắt của nhau, họ đã thông điệp cho nhau những tình cảm đang bốc cháy trong lòng.

Khả phá đi sự im lặng bằng một câu nói:

- Phi Quỳnh! Tôi xin lỗi đã làm cô phiền lòng về sự trễ nải, bê bối của tôi. Có lẽ cô đã bị bác sĩ Lê Phúc khiển trách?

Cô lắc đầu, khóa lấp:

- Không có. Thôi, anh nên bỏ hết những gì vừa xảy ra đi. Quỳnh cũng không có gì trách phiền anh đâu.

Giọng nói của Khả thật khẽ:

- Tôi... cảm ơn Quỳnh.. Thôi xin phép Quỳnh tôi phải đi làm nhiệm vụ của tôi. Tôi rất vui vẻ, sung sướng khi gặp được bác sĩ Phi Quỳnh ở đây. Một người đã làm rạng rỡ quê hương mình khi còn ở xứ người.

Khả vội bước đi, không để cho Phi Quỳnh nói thêm câu gì. Quỳnh ngòai lặng đi rất lâu trong phòng trực, đôi mắt cô thần thờ nhìn theo dáng Khả vừa khuất nơi dãy hành lang.

Trong lòng cô bỗng ngổn ngang nhiều nỗi. Tuy nhiên, trong ánh mắt của Khả đã cho Quỳnh thấy rõ hơn là Khả đã thật sự yêu cô, cũng như chính cô lúc nào cũng hướng về Khả. Gương mặt lạnh lùng và những câu nói chua xót của anh đã biểu lộ điều đó cho Quỳnh hiểu.

Dường như không bao giờ anh muốn để lộ cho ai thấy nỗi buồn trong lòng mình.

Bỗng một y tá trực chạy vào nói với cô:

- Thưa bác sĩ. Mẹ bác sĩ... gọi điện bảo là... cần gặp bác sĩ về nhà gấp... Ba bác sĩ trở bệnh nặng.

- Vâng. Cảm ơn chị.

Quỳnh vụt đứng dậy, bao nhiêu ý nghĩ về Khả đều tan biến, cô bước như chạy ra khỏi phòng trực khi đồng hồ gõ đúng năm tiếng. Giờ đây, hình ảnh

người cha đang nằm trên giường bệnh đã chiếm hết tâm trí Quỳnh. Cô chỉ mong về nhà ngay lúc này càng sớm càng tốt.

Quỳnh sắp xếp lại những giấy tờ cùng đồ dùng trên mặt bàn cho gọn gàng lại rồi bắt đầu làm vệ sinh những dụng cụ dùng cho phòng mổ.

Tiếng của Khải chọt vang lên phía sau lưng Quỳnh:

- Quỳnh uống tách trà nóng đi cho ấm lòng. Sáng nay trời trở lạnh, tôi đến bệnh viện, mà người run lên vì gió rét.

Quỳnh nhìn anh, mỉm cười:

- Hôm nay anh Khải đến sớm hơn mọi khi. Bây giờ thì đã bớt lạnh rồi.

Ngó Quỳnh chăm chăm, Khải lên tiếng:

- Chiều qua, có việc gì mà Quỳnh về sớm vậy? Dường như là... tôi trở lại không gặp cô.

- Vâng! Bệnh tim của ba Quỳnh tái phát bất ngờ. Chỉ có mẹ ở nhà, nên bà sợ mà gọi điện cho Quỳnh về gấp.

- Thế à? Sao Quỳnh không cho tôi biết? Tôi có thể giúp gì được cho Quỳnh không?

Nghe giọng nói đầy tình nghĩa của Khải. Quỳnh thật sự xúc động. Cô không ngờ anh đã đến tìm cô sau giờ tan việc và có ý giúp đỡ cô như vậy.

Em đâu biết trước việc xảy ra. Mẹ em bất ngờ gọi điện đến bệnh viện.

Khải nhìn cô khẽ nói:

- Bệnh tim nếu điều trị đúng phương pháp sẽ nhanh chóng khỏi. Quỳnh đừng quá lo buồn và bi quan. Tôi tin rằng không lâu, bác sẽ bình phục. như ngày xưa.

Quỳnh nhẹ gật đầu:

- Vâng. Mẹ Quỳnh thì lo rồi cả lên. Còn Quỳnh thì biết rõ ba chỉ bệnh nhẹ thôi. Và cũng nhờ sự tận tình chữa trị của anh Khải và Lê Phúc, ba Quỳnh đã

mau chóng bình phục như lời anh nói vậy. Dù sao anh cũng là một bác sĩ giỏi về tim mạch.

Khải cười khi:

- Đừng khen ngợi tôi quá như thế. Tôi nghĩ là mình còn kém, nên mới sang tận đây để tìm hiểu học hỏi thêm ở cô.

Quỳnh cười, nhìn anh:

- Không đâu nha. Quỳnh nói thật lòng đấy. Anh là một bác sĩ giỏi, Quỳnh nào dám...

Quỳnh im lặng nhìn tách trà đang bốc khói. Một thoáng sau, cô lên tiếng:

- Anh Khải! Bao giờ thì anh trở lại quê hương?

Khải trầm giọng:

- Có lẽ cuối năm sau, Quỳnh ạ. Đến khi ấy tôi đã hoàn thành xong cuộc nghiên cứu thêm công việc nơi phòng mổ tôi sẽ trở về bên ấy. Có gì không mà Quỳnh hỏi tôi điều đó vậy?

Quỳnh nhìn anh giây lâu rồi nhẹ giọng nói:

- Cũng có thể cuối năm sau, gia đình Quỳnh cũng sẽ trở về thăm quê hương, vì đã quá lâu rồi Quỳnh chưa về lại nơi ấy.

Khải nhìn cô với ánh mắt chăm chăm và đầy vẻ ám áp:

- Thế ư? Quỳnh còn người thân ở quê hương?

Chớp hàng mi cô khẽ đáp:

- Vâng! Anh hai của Quỳnh còn ở quê nhà, đang quản lý sản nghiệp do ba em giao lại trước khi ba em đi nước ngoài.

- Tôi cứ nghĩ gia đình Quỳnh tất cả đều ở nơi đây. Có lẽ về thăm quê hương Quỳnh ở chơi lâu chứ?

Chớp hàng mi, Quỳnh khẽ nói:

- Nếu có điều kiện, Quỳnh sẽ ở lại bên ấy. Mục đích của em muốn cống hiến những hiểu biết của mình cho quê hương thân yêu. Đã lâu rồi, em muốn về lại quê nhà làm việc. Em muốn làm quen với công việc ở đó. Em sẵn sàng cống hiến mọi công sức của mình vào công việc. Em thích như thế, về lại nơi đó, anh Khải có giúp cho Quỳnh không?

Giọng Khải sâu lắng:

- Phi Quỳnh! Tôi sợ về bên ấy, Quỳnh sẽ không thích nghi được cuộc sống của mình. Rồi Quỳnh lại buồn chán, Quỳnh sẽ đi ngay rồi quên nơi đó, không còn muốn trở lại lần thứ hai.

- Anh nghĩ Quỳnh tệ như vậy sao? Quỳnh cúi xuống, đôi mắt chớp nhẹ. Thời gian như đọng lại sâu lắng ở cõi lòng Quỳnh sau câu nói của Khải. Anh lại có ý nghĩ như thế với cô ư? Anh đã sợ cô không thích nghi với cuộc sống nơi ấy ư? Có lẽ anh đã nghĩ sai về Phi Quỳnh rồi đây.

Cô chợt nhìn anh, ánh mắt Khải làm cô xao động. Ánh mắt của Khải đã từng làm Quỳnh bối rối. Nhưng bây giờ nó lại khác, nó làm cho con tim bé nhỏ của cô rung động nhiều hơn chứ không còn là sự bối rối.

Không nén lòng được trước ánh mắt của Quỳnh, anh bất chợt siết nhẹ bờ vai cô, anh nhìn Quỳnh ấm áp, rồi khẽ giọng nói:

- Phi Quỳnh! Nếu như em mãi mãi ở lại quê hương, có lẽ đó là niềm hạnh phúc của anh.

Nắm bàn tay Khải, Quỳnh nhìn anh nhỏ giọng:

- Anh Khải! Cho dù ba mẹ và anh hai ngăn cản em sự trở về quê hương và định cư ở đó, chắc chắn là không bao giờ được, nếu như một khi em đã muốn thế. Như vậy, anh cũng hiểu được một phần ý nghĩ trong em, hiểu được tâm trạng tình cảm nơi em thế nào.

Giọng nói của Khải trầm ấm:

- Anh hiểu rõ điều đó qua ánh mắt Quỳnh, nhưng anh vẫn còn lo ngại.

Chớp nhẹ hàng mi, cô mím môi lại:

- Anh không tin tưởng em phải không? Anh nghĩ Quỳnh đang nói dối? Quỳnh không thật lòng với anh Khải?

Nhìn Quỳnh một thoáng, Khải khẽ giọng nói:

- Phi Quỳnh! Có vội vàng và quá sớm, khi anh nói lên tình cảm của anh với em không, trong khi chúng ta mới gặp nhau chỉ mấy tháng công tác chung nhau ở một bệnh viện này?

Quỳnh nhẹ gật đầu cười:

- Vâng, em hiểu. Anh thật sự dành trọn vẹn tình cảm cho Quỳnh. Phải không anh Khải? Anh đã không ngần ngại đến đây học hỏi, giúp em trong việc chữa trị bệnh cho ba mẹ và dành cho em một tình cảm cao thượng, trong sáng.

Siết nhẹ bờ vai Quỳnh anh nói:

- Anh cảm ơn em đã nghĩ tốt cho anh, Phi Quỳnh. Tối nay, anh sẽ đến thăm bác và khám bệnh lại cho bác, được chứ Quỳnh?

Quỳnh khẽ gật đầu:

- Vâng. Quỳnh cảm ơn anh.

Rồi nhẹ cắn môi, cô nói:

- Mình về thôi anh. Em sợ mẹ đang chờ Quỳnh ở nhà đấy.

Đôi mắt họ nhìn nhau cùng lúc. Không ai nói với nhau lời nào nữa. Nhưng cả hai đang hiểu rằng họ thật sự rất cần nhau.

Trời ơi! Tao giết chúng mày. Đồ khốn nạn, chính bọn mày đã lừa đảo, chiếm đoạt tài sản của tao. Đầu mối do bọn chúng mày ra. Đồ khốn nạn.

Tiếng hét của ông Trình từ trong phòng vọng ra ngoài, làm bà Trình hoảng sợ.

Mỗi khi nhớ đến tài sản bị thất thoát, ông Trình hay la hét như thế. Vợ ông vội vã chạy vào phòng, nhìn chồng mà lòng thấy đau đớn vô cùng.

Bà lên tiếng hỏi:

- Anh làm gì cứ la hét như thế. Anh đã quên lời hứa với Trường, lời khuyên nhủ của bác sĩ và của em rồi sao? Bệnh anh tái phát lại sẽ không ngăn kịp đâu anh Trình.

Lúc này Quỳnh cũng từ trên lầu bước xuống, đi vào phòng ông. Thấy mẹ đang đứng cạnh bên cha mà nước mắt lưng tròng.

Quỳnh đứng bên mẹ, cô cất tiếng an ủi bà:

- Mẹ yên tâm. Để con lo cho ba được rồi. Con sẽ cho ba uống thuốc ngay.

Rồi đến bên ông, Quỳnh khẽ nói:

- Ba à! Ba đừng nhớ những gì đã qua nữa. Ba cần phải tĩnh dưỡng để chóng lành bệnh. Ba nên uống thuốc đi. Đã đến giờ ba phải uống thuốc rồi đây.

Ông Trình lại la lớn hơn:

- Tôi nói rồi, tôi không uống gì nữa hết. Mọi người đi hết đi. Tôi nhức đầu quá rồi. Mất hết, mất sạch hết. Đến nước này, làm sao tôi sống nổi đây. Chúng nó hại tôi chết đây mà. Sụp đổ rồi, hết cả rồi. Hết rồi.

Ông Trình hét lên, nói luôn miệng như thế. Quỳnh cố khuyên ông, an ủi ông.

Quỳnh khẽ nói:

- Ba - Ba phải hết sức bình tĩnh, bình tĩnh lại đi ba. Ba đừng la hét nữa, ba đừng làm mẹ sợ, có con bên ba đây nè, ba thấy không? Con và mẹ bên cạnh ba nè.

Bà Trình run giọng nói:

- Quỳnh ơi! Mẹ khổ quá. Mỗi lúc nhớ đến tài sản bị mất, ba con lại lên cơn la hét, đập phá. Anh hai con đã khuyên, nhưng rồi chẳng hiệu quả.

Đôi mắt trĩu buồn, Quỳnh nhìn cha. Thế là cô không đến được với Khải trong ngày vui trọng đại. Ngày vinh dự nhất của bác sĩ vừa thành công ca mổ hết sức khó khăn. Thế mà anh đã vượt qua được mọi khó khăn lúc này.

Nỗi khổ tâm, lo lắng trong lòng Quỳnh ngồn ngang. Một bên là người cha thương yêu đang bệnh. Một bên là người cô quý thương kính trọng.

Dường như trong lúc này tình thương của người con đối với cha thiêng liêng hơn. Quỳnh nào an tâm mà vui bên vinh dự của Khải.

Bà Trình nhìn đôi mắt buồn của con gái. Bà hỏi với vẻ lo âu:

- Con định đi đâu vậy Quỳnh? Con có thể ở lại nhà với ba con trong lúc này không con?

Ngẩng nhìn mẹ, Quỳnh chậm rãi đáp lời bà:

- Vâng. Con có việc cần đi. Nhưng ba thế này, con không thể đành lòng bỏ đi.

Giọng thật buồn, bà Trình nói:

- Ba con càng ngày bệnh càng nhiều hơn, không còn nhớ đến lời khuyên của ai nữa hết. Mẹ chỉ sợ nếu thế này mãi, ba con sẽ mất trí thôi, Quỳnh ạ.

Bước lại chiếc ghế gần đây, Quỳnh ngồi xuống với đôi mắt buồn nhìn cha. Bệnh của cha chưa phải là nguy hiểm, chẳng lẽ Quỳnh và mọi người thân đều bó tay ư? Có lẽ không thể như thế.

Bình thường chỉ mới hôm qua, ông còn vui vẻ muốn được về quê hương thăm bạn bè bên ấy. Nhưng rồi ông lại nhớ đến chuyện đã qua, la hét thù hận những người đã cố tình lường gạt ông, để ông lâm vào cảnh phá sản.

Bà Trình đưa đôi mắt hần sâu nếp nhăn nhìn con gái:

- Phi Quỳnh! Con phải cố hết sức mình để cứu ba con thoát khỏi bệnh. Ba con thế này mãi, mẹ khổ lắm, con ơi. Con đừng đi đâu nghe, Phi Quỳnh.

Quỳnh gật đầu, nói:

- Vâng. Con không đi đâu hết. Con ở nhà, chăm sóc cho ba thôi.

Tiếng gầm trên trời vọng lại, Quỳnh nhìn ra ngoài, trời chuyển mưa, có đi cũng không kịp.

Quỳnh không còn hy vọng đến dự tiệc vui của Hoàn Khải nữa rồi.

Bất chợt, ông Trình thở gấp, gục đầu xuống thành giường. Đôi bàn tay ông run lên, rồi ông bật khóc. Dường như nỗi bức tức nơi lòng ông không thể bày tỏ hết được với mọi người.

Quỳnh năn nỉ, an ủi ông. Nỗi uất ức cũng dịu dần. Quỳnh cho ông uống thuốc, đỡ ông nằm xuống giường. Hơi thở của ông cũng trở nên bình thường sau khi Quỳnh cho ông dùng thuốc trợ tim.

Nhìn cha đã nằm yên, Quỳnh thấy thương cha nhiều hơn. Chỉ vì thương vợ, thương con, cả một cuộc đời gầy dựng sự nghiệp, giờ đã tiêu tan, ông mới rơi vào tình trạng khủng hoảng.

Bà Trình từ ngoài mang nước vào đưa cho Quỳnh:

- Con uống ly cam vắt cho khỏe đi. Để mẹ trông chừng ba thay cho con.

- Con phải ở đây trông chừng xem ba có giảm bớt không? Nhịp tim của ba đã dần ổn rồi mẹ ạ. Con vừa cho ba uống thuốc.

Rồi nhìn vào mắt mẹ. Quỳnh thấy thương mẹ nhiều hơn. Cô cất tiếng:

- Mẹ nên nghỉ một chút đi. Mẹ đã mệt với ba con nhiều quá rồi. Để con thay cho mẹ.

Bà lắc đầu nói với Quỳnh:

- Mẹ không an tâm để con ở bên ba một mình. Ba con la hét bất ngờ, con sẽ hoảng sợ đấy.

Nắm vai mẹ, Quỳnh cười nói:

- Mẹ quên rằng con là bác sĩ sao? Làm sao con có thể sợ bệnh nhân của mình chứ? Nói chi đây là ba của con. Bây giờ thì không sao đâu. Ba đã ngủ, không còn xảy ra điều gì nữa đâu, mẹ ạ.

Quỳnh đưa tay xem đồng hồ, cô nghĩ giờ này, tất cả bạn bè đồng nghiệp của Khải chắc đang hân hoan chúc tụng ca ngợi thành tích của anh, và Quỳnh cũng biết anh đang trông ngóng chờ cô đến mỗi mòn.

Ngẩng nhìn mẹ, Quỳnh khẽ nói:

Mẹ nghỉ đi. Con ở đây trông chừng ba cho. Chốc nữa, anh hai về, có gì con sẽ gọi mẹ ngay.

Bà Trình vuốt tóc con gái, ra vẻ thương yêu. Rồi bà nhẹ gật đầu không nói gì thêm, bước ra khỏi phòng.

Quỳnh ngồi lại bên ông Trình, tâm trí cô mênh mông nỗi lo âu cho gia đình và cho Hoàn Khải. Có lẽ Khải sẽ buồn giận cô khi cô không đến cùng anh trong ngày vui.

- Ba thế nào rồi, Phi Quỳnh?

Quỳnh nhìn lên khi nghe tiếng của Phi Trường hỏi. Cô khẽ đáp lời:

- Ba vừa la hét đập phá anh hai ạ. Mẹ và em năn nỉ khuyên can, cố lắm mới cho ba uống thuốc được. Bây giờ thì ba đã ngủ rồi, có lẽ khi tỉnh, ba sẽ khỏi thôi. Anh mới về ư? Công việc của ba thế nào rồi hả anh? Có hy vọng gì không, anh hai?

Trường ngồi xuống bên em gái:

- Không còn hy vọng gì đâu em. Anh nghĩ là chúng ta nên tìm mọi cách đưa ba về nước, đi du lịch nhiều nơi, để ba quên đi những mất mát quá lớn. Nếu như ba còn ở lại đây ngày nào, anh tin rằng bệnh của ba sẽ càng trầm trọng hơn. Ba cứ luôn nhớ đến sản nghiệp của mình tiêu tan khi không còn nữa.

Quỳnh nhìn anh, buông lời:

- Em cũng muốn như thế lâu lắm rồi. Nhưng sợ ba không chịu đi.

- Anh sẽ có cách để đưa ba về nước trong thời gian gần nhất.